

Ali Taşkın BALABAN
Sarıçam Kaymakamı

Hizmet İçi Eğitim

Pek Şugır – Şeker

Aheste çek kürekleri mehtap uyanmasın

Bir alemleri hayale dalan ab(su) uyanmasın...(ykb)

Evet kulaçlarımı atarken bende üstadın bu coşkusu terennüm ediyorum. Sonbahardır resmen ama bizde Aralık ayı kış mevsiminden sayılır. Güneş bütün cömertliğiyle ılıtıyor öğle sırası yüzeyi, insanın içi ısınıyor. Dağlar heybetli ve amir, tepeden tepeden bakıyorlar. Yeşillikler çapkınca göz kırıyorlar dağların kucağından. Denizin yeşile çalan mavisi eteklerin yeşili ve göğün mavisi renk cümbüşü yapırlarken bulutların ve dalgaların köpükleriyle de bir birlerine karışıyorlar. Dinginlik, derinlik, coşku ve sakinlik bir Göynük koyunda sarmalıyor beni ve istiyorum haşre kadar hab(uyku) uyanmasın...

Bu Aralık ayı başında "İçişleri Bakanlığı Personelinin AB Fonlarının Etkin Kullanımında Desteklenmesi Projesi" için Antalya Göynük'de idim. 6 ay önce de Kirişli'de.

Aslına bakarsanız eğitim lafı beni irrite eder. Bilinçaltı bir durum. Çocukluğumun eğitim döneminde -1960 lı yıllardı- sert bir eğitim anlayışı vardı. Hala yüce Türk Hanı Oğuz Kağan Hanın mülâhazaları etkindi:

GÖK TANRI !.

TÜRK'e zevk ve rahat verme !

Bilakis zahmete kavuştur !

Zahmetle yürekleri, bedenleri demir gibi olsun !

Bu sayede TÜRK'e yüksek çalışma kudreti verirsın !

TÜRK'ü faal, cevval edersin.

Benim öğretmenlerim çok iyi insanlardı, minnetle ve şükranla anarım hep, bizleri yetiştirmek için fedakarlıklar yaptılar onların bu gayretleridir ki biz adam olduk eğer adamdan sayılırsak. Ama sistem öyleydi; öğretmenlerin öğrenciyi dövme görevi vardı. 3. Sınıf öğretmenim Nejla Hanım bir at arabacısından kamçı almıştı eğitim aracı olarak daha sonra benim Deyzeoğlu ona bir Volant Kayışı hediye etmişti. Deyzeoğlunu çok sonraları bir nüzul ökseledi, bu konuyla ilgisi var mı bilmem. Bir de 5. Sınıf öğretmenim parmaklarımıza cetvelle uyarıda bulunurdu. Hele Seyitgazi Ortaokulunda yatılı kalırken bir hatıram var evlere şenlik / kapılara mandal! Burada suçlanmak çok kolaydı, yandaki arkadaşınızdan silgisini istemişseniz bunun karşılığı idamdı mesela.

120 kişi ahır bozması bir hangarda kalırdık, tabanı kare taş döşeli. Kare taşlardan biri çatlamış. Suçlu bu taş dikilir, kod adı Turşu olan fen hocası zat Allah ne veriyse suratınıza tokat aşkeder. Neticeyi kelim bende bir eğitim fobisi oluşmuştu, daha ileri çağlarda buna birde sınav fobisi eklendi. Gerçi bu fobi hemen her insanda görülebilmiş; bir gün Napolyonu hızla uyandırmışlar: 'Efenndim kalkın savaş çıktı' Napolyon kalkarak: 'durun bende sınav var sandım' demişmiş.

Benim son karabasanım "Maiyet Memurluğu Sınavı"dır. Ondan sonraki sınavlar ve eğitimler bir hak kazanıp kaybettirmeye muktedir olmadıkları için adrenalin dengemi etkilememişlerdir. Zor yıllardaki eğitimler zahmetli

iken berikiler pek candy şekerler; interaktif, insan odaklı eğitimler. 5 yıldızlı dölüks resort ve otel komplekslerinde dünya vatandaşlarıyla ortam paylaşımlar. Kum güneş deniz ve de “Sanitas Per Aquam” (SPA) center falan, açık büfe tıknama olayları. İnsana bilgi aktarımı yaparken ruhsal ve bedensel olarak da rahat ve huzura kavuşuyorlar. Oh ne güzel.

Tıknama deyince sizinle bir ayıbımı paylaşmak isterim, ola ki bir bilen bana yardımcı olur: öğle yemeklerinde sadece balık yiyordum bol salata ile. Fırında uskumru favorimdi. Balık yemek güzelde kılıçları insanı tilt ediyor. İlk gün balıkların sırtlarının kılıksız olduğunu keşfettim. O yüzden 3 balık alacağıma 6 balık alıyordum tabağıma. Sadece sırtlarını afiyetle iç ediyordum. Bazı dostlar balık israfına sebebiyet verdiğimi beyan ederek eleştirdiler. Ben israf konusunda hassasiyete programlanmışım ya bu durum beni bozdu. O mekanlar tüketimin mabetleri olsa da bu konuyu araştıracağım.

Şu garipliğe bakar mısınız hatırlaması bile bin işkence, o zor yıllar sonu elde ettiğim şahadetnameler hep adi kağıtlara basılmışken son aldığım “Certificate”ler pek bir afililer. Sefirin bile imzası var (ben şahsen, oldu olacak The Queen imzalasın isterdim. Onu Feedback’e yazdım). Ev halkı tavan yapan bu kariyerime saygı artışıyla ve hayranlıkla tepki veriyor yani evin kahramanı rolünü sürdürmeye devam ediyorum(Benim Babam Aslandan da Güçlü!). Bir camiaya bunu sağlıyorsanız lafını etmeye değer mi üç beş milyon avro’nun.

Curriculum Vitae (CV)’mi hazırlarken “ Supporting M.İ.P.A. on Effective Use of EU Funds Project” yazacağım ki cümle alem küçük dilini yutacak. Az mı bunlar.

Bakanlığın bu tek eğitimi değildi yörede aynı ayda üç otelde eğitim vardı hatta ilk gün katılımcılardan yanlışlıkla programları karıştıranlar bile oldu. Tam karşımızdaki otelde ise SGK, 900 personeli eğitiyordu, bu hal 12 hafta sürecekti. Bunların hep Antalya’da yoğunlaşması yaşamını burada hayalleyen biri (ben) için iyi bir gelişme. Ancak bu durum başkent kavramında bir eksen kaymasını da çağırıştırıyor gibime geliyor. Eskiden bu işler hep Ankara da olurdu.

O abus kamu binalarında. Katılımcılar Ankara’ya giderken oradaki büyüklerini de hesaba katarak tedarikli giderlerdi. Teamüller öyleydi. Merkezde ki taşradan gelen meslektaşına bir çay ısmarlarsa dünyaları vermiş olurdu. Ama merkezdeki taşraya giderse taşralı Türk misafirperverliğinin harikalarını gösterirdi. Ankara’ya gelişte de eli boş gelmek Türk örfünde yok idi. Yani merkez – taşralı ilişkileri etkileşimliydi.

Şimdi bu gelenekler kalktı. Payitaht dışında rastladığın şahsa Sultan demek olmuyor. Düşündüm en iyisi Antalya ya biraz Payitahtlık koklatmak lazım. Bunu derken ülkeme yeni bir Anayasa tartışması önerecek değilim haliyle. Şunu hep biliyoruz ki Anayasamıza göre(3.madde) başkent Ankara’dır. Anayasanın 3 üncü maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez.

Amma velakin sular hep güneye akıyorsa buna da bir tedbir bulmak lazım gelmez mi ey Lalalar. Bence Antalya’yı Ankara’ya bağlayalım veya Ankara’nın bir şubesi açalım. Bunun uygulaması tarihimize Yalova ve Florya köşkleridir. Antalya’da kardeş devletimiz Azerbaycan Prezidenti’nin (İlham Aliyev) rezidansiyası varsa neden Cumhurbaşkanlığımızın bir Misafirhanesi – Makamı olmasın. Bakanlıklarımızın birer irtibat bürosu hakeza. Buda bir not olarak bendenizden kalsın tarihe.

Antalya yaşadığım Adana kadar olmasa da sıcak iklimi ve mümbit topraklarıyla Türkiye’mizin nadide kentlerinden biri. Epey ecnebi özellikle Bağımsız Devletler Topluluğu yurttaşlarının beğenisini kazanmış. Sarhoşluğuyla meşhur bir Rus Kağanının* yanlışlıkla yurttaşlarına hedef önerirken İstanbul yerine Antalya’yı mı işaretlediğini düşünürüm çoğu zaman. Zira olayın tarihsel bir boyutu da var mı diye şüpheleniyor insan.

İş bu proje harika idi; tek eksiklik kankam Eyüp Sabri Kartal’la aynı grupta yer almayışımdı bu durum açıkta yüzme rotamı kısalttı. Emeği geçenlere teşekkür eder yeni bir programda karşılaşmak üzere hayırlı işler dilerim.

Antalya. 4 Aralık 2010

* 10. yy da Pagan Ruslar Almanlar’dan Hristiyanlığı, Bulgarlar’dan İslamiyet’i öğrenmiş fakat benimsememişlerdi. Hazarlar’dan da Yahudiliği öğrenen Rus Prensi bu dinin vatansız ve sürgün edilmiş bir halka ait olduğunu öğrenince vazgeçti ve sonunda Bizans’tan esinlenerek Ortodoks Hristiyanlığı benimsedi. Bugünkü Ukrayna’da kurulan Rus Kağanlığı, Hazar şehirlerini ele geçirdi ve 1016’da Hazar topraklarının ilhakı tamamlandı. İlk Ruslar yönetim, hukuk, askeriye ve ticarette pek çok geleneği Hazarlar’dan devralmıştı. Rus prenslerine de kağan deniliyordu. İşte tarih böyle, kimin kiminle dansettiği meselesi oldukça karışık vesselam.